

«Η μικρή επέμενε :
— Θέλω να γράψω... θέλω να γράψω...
'Επειδή ο πατέρας μεγάλωσε και το παιδί ήταν πολύ ερεθισμένο, ή νοσοκόμος αναγκάστηκε να υποχωρήσει και της είπε :
— Το μέλιαν, λερώνει τα δάχτυλά. Γι' αυτό, θα γράφω εγώ στη μεριά σου, υπακούσε μου !
Κι' επάνω στο χαρτί έχαραξε βιαστικά τα λόγια που το παιδί έλεγε αδιάσπαστα, μπό' στα παραμυθιά του, όλο τα ίδια : «Πατέρα, αν ρθής, μαμά... πρέπει να ρθής την Κυριακή... πρέπει να ρθής».

— Αί, λοιπόν, πώς τα πάμε σήμερα το πρωί ; ρώτησε ο καθηγητής την άλλη μέρα, μπαίνοντας στο θάλαμο. Δός μου το χεράκι σου... Λίγος πυρετός... αϊ, αϊ, θα γλυτώσουμε !... Φαινόταν πως δεν ήσαν φρονιμή τη νύχτα... μι σε συγχωρώ αφού πια καλύτερα... Μόνον αυτή τη φορά σε διατάω να υπακούς, κατάλαβες ;
— Ναι, κύριε.
— Έχεις καλή όψη και χείρωνα εύχαριστημένη, μι την αλήθεια !
— Ω, ναι, ή μεριά θάρρη σε λίγο, κύριε... θάρρη.
Ο καθηγητής, ο οποίος στο μερό διάστημα της καρδιάς του ήθε πολλές αβλιότητες, πολλές πόνους, πολλές απειλοίες, είπε, ώστόσο γοηγώρα, σ' αυτούς που τον συνόδευαν :

— Κύριοι, δε περιόσιμε στην 24 !
Κι' αναγκάστηκε να κόμη σταθερή τη φωνή του, γιά να ρωτήσει με πατρική καλοσύνη :
— Αί, λοιπόν, πώς τα πάμε σήμερα το πρωί, μερό μου 23 ;

— Στις 2 έχοσιμα οι έπισκέπτες ; ρώτησε ή 22.
— Η 23 άποκρίθηκε :
— Ναι, θα ίδης... το νοσοκομείο γεμίζει με μιάς από κόσμο !
— Η 22, με το χεράκι μέσα στη γούθα του μαξιλαριού της, είπε δυνατά, όσο μπορούσε πού δυνατά, με ύπερηφάνεια στη φωνή της :
— Θάρρη και ή μεριά μου !...
— Θα είνε κα' ή δική μου, άποκρίθηκε ή 23, και θα μού φέρη καρσαέλλες.

Το ρολόι έξω, έσημαν την ώρα της έπισκέφτως. «Όλα τα παιδιά γυρίσαν άφορταμι τα μάτια τους προς την πόρτα.
Τα πιο άδύνατα, άναστήσαν με κόπο τα ποταμένα χερσάκια τους έπάνω άπ' το μαξιλάρι τους.

Κόσμος πολλές μετρε μέσα, μ' ένα μεγάλο θόρυβο, με χαρούμενες φωνές, μ' έπιφωνήματα, κα' άκούστησαν άπο παντού δυνατά σιλά. Η 22 δέν δέχονταν ή μητέρα της μέσα στον πρότυπο. Της φάνηκε παρξένου. Την έτιμήσαν όμως, χωρίς φόβο, χωρίς άμφιβολία πώς θα την έβλεπε να τρέξη με το άρσίο χαδιάριμο χαμογέλο της.
Η μισή έχτιθησε. Κάποια άνηχησία έπαισε την 22. «Έκλεισε τα μάτια της γιά μι άσχημή. «Άς μετρήσω ός τα δέκα, συλλογίστηκε, και στα δέκα θα εν' έδω!» Όταν έξανόσιζε τα μάτια της, δέν είδε κανένα. Τότε την έπόνος ή καρδιά της. «Έβόγγρησε : «Ω μανούλα!» κα' ύστερα με άπειλεια έκρίταξε τη γειτόνισά της.

— Η 23, έκίνη είχε την έπισκέφ' ατης». Τόν πατέρα της, τη μητέρα της, π' αδελφά της, όλοζωρη μίαν οικογένεια. Της είχαν φέρη καρσαέλλες. Τις έπρωξε με άπληστη λαμαργία.
— Δόσε μιά στη μικρή δίπλα σου, είτε ή μητέρα της, που παρξέγγρησε το βλέμμα της 22.
Μιά ή 22 άποκρίθηκε άμέσως :

— Εύχαριστώ, κυρία. Θα μού φέρη ή μεριά...
Κ' έγνώσε προς την πόρτα.
Έχτινησαν ή διω κα' ύστερα ή δύνησιμη. Η μικρή όλο κα' επέμενε. Μιά μεγάλη άπειλεια την είχε κωμώσει τώρα. Έξασπώσαν πού κα' όμως άνατοίχιζε. Ο κόσμος, λίγο-λίγο, έφεγγε. Στο τέλος δέν είχε μείνει πιά, στο βάθος του θαλάμου, δίπλα σ' ένα άκίνητο παιδί, παρά μι γυναίκα σκιηματή.
Η νοσοκόμος έπλησίσε :
— Κυρία, ενε ώρα !
Η γυναίκα άναστήθηκε, έφίηθηκε μερικά λόγια, κα' έφυγε σιωπά, με την πλάτη σκιμητή, σάν συντριμμένη.
«Έκλεισαν την πόρτα. Μέσα στο θάλαμο άπόμεινε μιά μονωδιά άπο πορτοκάλια και μεταξίνα.
— Λοιπόν, δέν θάρρη πιά άλλος κανείς ; ρώτησε ή 22.
— Όχι, κανείς πιά, είτε ή γειτόνισά της προς τα δεξιά, με το στόμα γεμάτο καρσαέλλες.
— Η 22 δέν κινήθηκε πιά κα' έκλεισε τα βλέφαρά της συντριμμένη.

ΙΣΤΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΩΣ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μιά φορά ο Χριστός, πηγαίνοντας σε κάποια πολιτεία μαζί με τους μαθητάς του, νήγτωσε στη μέση ενός δάσους.
'Επειδή κούρσε κα' αυτός και οι σύντροφοί του, σκέφτηκαν να ζητήσουν καταφύγιο κα' αφού σκαρλίστησαν, άρχισαν να ψάχνουν μήπως βρούν καμιά καλύβα εκεί κοντά.
Πράγματι, έπειτ' από λίγη ώρα ο Πέτρος γύρισε κοντά στους συντρόφους του και τους άνήγγειλε με χαρά πως είχε βρει μι καλύβα.
'Επειδή όμως ή καλύβα ήταν στενόχωρη και υποτροφάν να συναντήσουν δυσκολίες έκ μερούς του νοσοκομίου της, άποφάσισαν να μη παροικαστούν εκεί όλο μαζί, άλλα ένας-ένας.
Ο Πέτρος λοιπόν τράβηξε πρώτος κα' οι άλλοι έμειναν παραλίω. Χτύπησε την πόρτα της καλύβας κα' ο νοσοκόμος της του άνοιξε άμέσως και τον δέχτηκε πρσίθια.
Δέν είχε καθίσει όμως ακόμα καλά-καλά, όταν ή πόρτα πάλι ξαναχτύπησε και φάνηκε δεύτερο άπόστολος.
Ο νοσοκόμος της καλύβας άρχισε να μορξάξη και να δείχνη φρονερά τη διασάρεσιμα του.
— Μη σκατίζεσαι, του είπε ο Πέτρος. «Όπου υπάσχει θεός γιά έναν, υπάσχει και γιά διώ...
Σε λίγο άκούστηκε τρίτος γνήτος στην πόρτα κα' έτσι έπειτα από λίγη ώρα, οι άπόστολοι μαζί με το Χριστό έφύλιζονε τράνθο όλο μέσα στην καλύβα.
Αφού πέρασαν κάμποσα χρόνια, ο ιδιοκτήτης της καλύβας, που ήταν καρβωνάριος, πέθανε και την ίδια μέρα μ' αυτόν έτιξε να πεθάνη και κάποιος γειτόνος του.
Κίνησαν λοιπόν κα' οι διώ και πήγαν και σταθήσανε στην πόρτα του Παραδείσου.
Ο άπόστολος Πέτρος άναγνώρισε άμέσως τον καρβωνάριη και, άνατοιδόντάς του τη φιλξένια, του άνοιξε άμέσως τη μεγάλη πόρτα του Παραδείσου.
Ο καρβωνάριος θέλησε τότε να πάρη μεθ' και το σύντροφό του, αλλά ο θυρωρός του Παραδείσου θέλησε να τον έμποδισή.
Ο καρβωνάριος έμεινε σκαρτιζός μι άσχημή και κατόπιν έιπε στον άπόστολο :
— Όπου υπάσχει θεός γιά έναν, υπάσχει και γιά διώ...
Μηρούτα στο έπιχειρήμα του, ο άπόστολος Πέτρος αναγκάστηκε να υποχωρήση και να μιτάση μέσα και τον τυχερό γείτονα.

— Κοκιάτα ή 22 ;
— Ναι, κυριότα.
— Αί, λοιπόν... άκούσε... το ξέρω εγώ ή μητέρα της δέν μπορεί νάρρη... είνε πεθωμένη... την έσκότισε ή μπόκλα...
Τα δύο κοριότσια δέν είδαν ότι ή 22 άνοιξε τότε τραυμαμένα τα μάτια της.

Μέσα στο μισοκτάδο, ή φωνίσεως ήσαν άνηχητες :
— Τι συμβάνει ;— Έφεραν ένα παραβάν. Έκορμην μ' αυτό το κρεβάτι της 22...
Μισοκοκκιωμένο κάτω άπ' το σεντόνι του, ένα άγορσάκι έγνώριζε :
— Φοβάμαι... ού ! φοβάμαι !
Συγχρόνος τ' άλλα παιδάκια έκορμιαστήσαν, έβγιναν μεκρούσιμα, μεκρούσιμα, κα' έπερνομας δέν ήξεραν τί, κατί το τραματζικό, κατί που θα έχοζόταν μέσα στη φοβέρα της νύχτας.

Τότε ο έσωτερικός γιατρός έκτίμε τρέχοντας. Τόν άκούσαν πού διέταξε :
— Είδωσθήστε τον καθηγητή... γοηγώρα !
Πίσω άπ' το παραβάν, ένα βογγητό ύφονόταν :
— Μαρία, τίς τοματίδες !
Σε λίγο το βογγητό έγινε ορχάλλια και το ορχάλλια λώρηγας... λώρηγας...
Η νοσοκόμος άνήγγειλε :— Έπιληροήσιμα... ο καθηγητής έχετα !
Το πρόσωπο του έσωτερικού γιατρού φάνηκε πάνω άπ' το παραβάν.
— Περσιτό, έτελειωσε.
Κι' ύστερα έπληνε να πλύνη τα χέρια.
Τότε, παιδικές φωνίσεως έπανέλαβαν τρέμοντας, μέσα στη βαθεία σγή :
«Η 22 έπέθανε... έπέθανε... έπέθανε... έπέθανε...»